

de personer er derfor forpligtede til at udrejse af landet, jf. udlændingelovens § 30.

Det antages, at der er hjemmel i udlændingelovens § 42 a, stk. 1, til, at Udlændingestyrelsen dækker de udgifter, der er forbundet med indkvartering og underhold af de pågældende personer.

I henhold til udlændingelovens § 42 a, stk. 4, kan Udlændingestyrelsen bestemme, hvor en udlænding omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1, skal tage ophold.

Hensynet til, at de pågældende ikke fjernes fra deres nuværende omgivelser og kontaktflade og indkvarteres på asylcentre rundt om i landet, er tungtvejende ved Udlændingestyrelsens vurdering af, om der kan gives tilladelse til, at de kan bo privat. Udlændingestyrelsen vil med dette udgangspunkt overveje at give tilladelse til, at de pågældende kan bo privat på det vilkår, at de får udbetalt kost-, tøj- og lommepenge og får tilbud om sundhedsbehandling via Dansk Røde Kors.

Udlændingestyrelsen vil således tilvejebringe et forsørgelsesgrundlag for den pågældende persongruppe, der er afstemt efter persongruppens særlige behov.

Spm. nr. S 1340

Til indenrigsministeren (1/3 99) af:

Pernille Frahm (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor længe man vil afvente de hollandske myndigheders svar med hensyn til at tilbagetage de 53 somaliere, før man træffer beslutning om deres videre skæbne?«

Begrundelse

Som beskrevet i Information den 1. marts 1999 er det ikke sandsynligt, at Holland vil tage de pågældende personer tilbage. Det forekommer derfor urimeligt at fastholde dem i uvished.

Svar (9/3 99)

Indenrigsministeren (Thorild Simonsen):

Den 19. oktober 1998 anmodede Rigspolitiet de hollandske immigrationsmyndigheder (Immi-

gratie- en Naturalisatiedienst) om bistand til at opnå indrejsetilladelse i Holland til en række somaliske statsborgere, der var indrejst illegalt i Danmark efter at have opholdt sig i Holland. Rigspolitiet henviste i den forbindelse til udlændingemyndighedernes afgørelser i de konkrete sager, hvor Holland var blevet anset for de pågældende flygtninges første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Den 4. februar 1999 afviste de hollandske immigrationsmyndigheder (Immigratie- en Naturalisatiedienst) at tilbagetage de pågældende somaliske statsborgere. De hollandske immigrationsmyndigheder (Immigratie- en Naturalisatiedienst) henviste til, at Holland i henhold til Dublin-konventionens artikel 8 ikke har nogen forpligtelser til at behandle udlændingenes ansøgninger om asyl.

Den 16. februar 1999 anmodede Rigspolitiet Udenrigsministeriet om bistand til hos myndighederne i Holland at opnå indrejsetilladelse i Holland til de pågældende somaliske statsborgere. Rigspolitiet henviste i den forbindelse på ny til udlændingemyndighedernes afgørelser i de konkrete sager og anmodede om indrejsetilladelse med henvisning til det internationalt anerkendte første asyllandsprincip, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Udenrigsministeriet har oplyst, at den danske ambassade i Haag ifølge instruktion fra Udenrigsministeriet den 26. februar 1999 skriftligt har rettet henvendelse til de hollandske immigrationsmyndigheder (Immigratie- en Naturalisatiedienst) med anmodning om bistand til, at der meddeles indrejsetilladelse til de pågældende somaliske statsborgere. Ambassaden har samtidig tilkendegivet over for de hollandske immigrationsmyndigheder (Immigratie- en Naturalisatiedienst), at man fra dansk side ville værdsætte en hurtig besvarelse af henvendelsen.

Udenrigsministeriet kan ikke udtale sig om, hvornår man vil kunne forvente, at der foreligger et svar fra de hollandske myndigheder.

Spørgsmålet om, hvorvidt de hollandske myndigheder ønsker at tilbagetage de pågældende somaliske flygtninge, er således ikke endeligt afklaret.

Rigspolitiet har på denne baggrund oplyst, at det ikke på det foreliggende grundlag kan antages at være udsigtsløst, at Holland meddeler de pågældende indrejsetilladelse.